

— Но ако ти се не бранишъ, азъ ще престана да хвърлямъ.

— Не, злато мое! Ти хвърляй, хвърляй, ако ще би цѣлъ день, цѣла година, цѣлъ животъ.

— Ела, мой мили, въ нашата градина. Тукъ е зашумено — никой нѣма да ни види.

— Азъ чакамъ братъ ти Стоименъ, да поприказвамъ съ него. Той е заетъ вжтре съ калфи и чираци. Ще дойда и ще го почакамъ край тебе, радостъ моя!

Азъ отворихъ малкия вратникъ и той влѣзе. Подаде ми десетаче. Краката ми като пружина ме подхвърлиха на горе: отъ радостъ подскочихъ.

Тета не се стѣсняваше отъ чичо, но отъ тате, баба и мама — много. Колкото повече се безпокоеше да не я видятъ тѣ, толкова по-сладко ѝ бѣше свиждането. Тя постоянно се озърташе. Руменина на талази заливаше лицето ѝ.

— Димитре, ти рѣдко търсишъ да ме видишъ, — рече тя и сведе уземи натжжени очи.

— Не, Маро! — тежка работа ме отвлича въ училището и още по-тежка другаде . . .

— Ти не знаешъ, колко дълго ми се вижда времето безъ тебе! Лоши мисли ми идатъ тогава. Нѣщо ми шепне: — той те е забравилъ . . . вече те е оставилъ . . .

— Не, Маро! — азъ да те забравя? — никога!

И двамата за мигъ потънаха въ сладко безмълвие.

— А защо е потрѣбно да чакаме руситѣ, па тогава сватба да правимъ? — запита тета и сложи хубави взори въ неговитѣ.

— Да дойдатъ руситѣ, злато мое, че до тогава никой за радостъ не може да мисли.

— Ти, мой мили, не знаешъ: следъ два месеца ще свърша шестнадесетъ години — дърта мома ще стана! А кога руситѣ ще дойдатъ, нѣкой знае ли? Могатъ и месеци и години да минатъ.